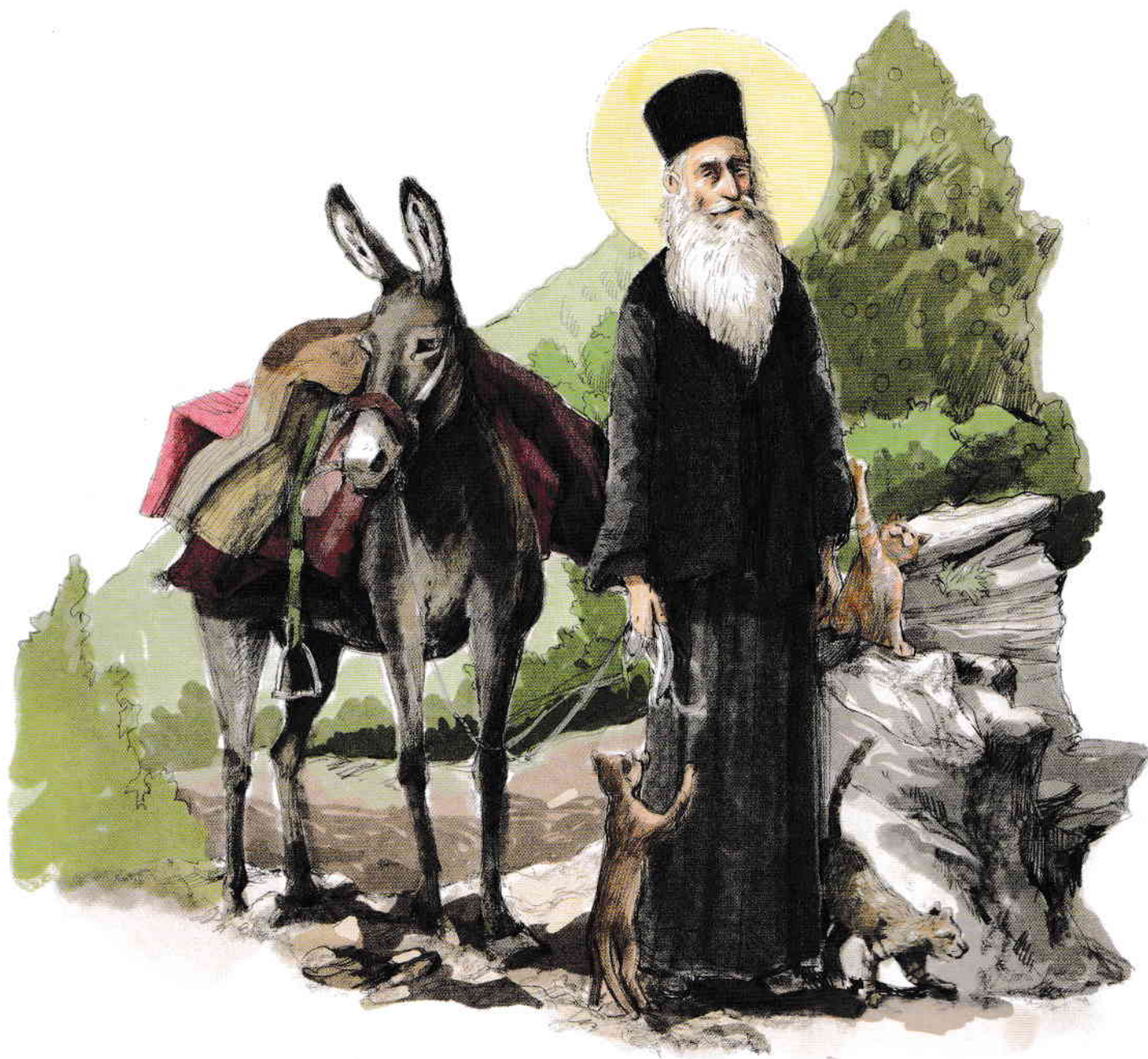

MÂNGÂIETORUL DE SUFLETE,
SFÂNTUL DIONISIE
de la Colciu

Ilustrații de
Ovidiu Gliga

Dragi prieteni mici și mari,

Poate vă închipuiți că Sfinții sunt un fel de făpturi venite din alte timpuri ori de pe alte planete, sau că duc o viață cenușie și tristă, sau că în preajma lor trebuie să stai smirnă, ca atunci când vin musafiri simandicoși la masă și trebuie să mănânci pește cu furculița. Dar nu! Nimic din toate acestea nu veți întâlni în povestea ce urmează.

Dumitru a fost un copil ca toți copiii, poate puțin mai necăjit din pricină că tatăl lui a murit când el era de-o șchioapă. A crescut printre frații mai mari, printre rațele din curte, a făcut năzbâtii cu prichindeii de pe uliță și cu colegii de școală. Când a prins a-i miji mustața, s-a îndrăgostit de Dumnezeu și a pornit să-L caute în cel mai sfânt munte de pe pământ, Muntele Maicii Domnului. L-a găsit și a petrecut cu El toată viața. La bătrânețe a ajuns un bunic simpatic și orb, cu dureri de șale și de picioare.

„Păi, înseamnă că a fost un om ca toți oamenii!”, veți zice. Da. Însă un om în preajma căruia se petrecea o minune. Nu una din aceea cu fulgere și trăsnete, ci minunea cea mare a MÂNGÂIERII SUFLETELOR.

Fără îndoială știți și voi cât este de greu să fii trist, să faci greșeli, să te descurajezi și să te simți singur. Oare nu e o minune să întâlnești atunci pe cineva care să te înțeleagă și să te mângâie cu bunătate, fără să-ți reproșeze nimic?

Ei, un astfel de om era Părintele Dionisie! Întâlnirea cu el era întâlnirea cu Dragostea. Oricât de întristat ai fi fost, te mângâia. Oricâte păcate i-ai fi mărturisit, nu te judeca. Îți dădea curaj, îți dădea aripi, îți dădea bucurie. Te iubea.

O inimă care trăia ca să iubească.

Dacă te-ai fi născut puțin mai devreme, l-ai fi întâlnit și tu. Dar acum te iubește negreșit din cer. Și pesemne că privește peste umărul tău când citești aceste file, mirându-se că oamenii mari au dat în mintea copiilor și s-au apucat să-l zugrăvească într-o carte, împreună cu mularul Arap, cu ceata de pisici și cu toată lumea lui de basm de la Schitul Colciu din Athos...

Casa cu opt copii

Dumitru a venit pe lume în ziua de 22 septembrie 1909 în comuna Vorniceni din județul Botoșani. Avea șapte frați mai mari și firește că a devenit răsfățatul familiei.

Bogăția nu-i dădea afară din casă, dar traiul în căsuța lor modestă era liniștit și frumos. O mămăligă cât roata carului forma ospățul de fiecare zi, completat cu lapte, brânză, cartofi sau ciuperci din pădure. Desertul îl găseau gratis în poienile de la marginea satului: pomușoară, porumbar și mere sălbatice.

Părinții, Ion și Casandra Ignat, erau oameni gospodari și cu frica lui Dumnezeu. Tatăl era foarte evlavios. Mergea adesea în pelerinaj la mănăstirile din Moldova. Odată a plecat pe jos să se închine la moaștele Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava și, rătăcindu-se în puterea nopții, s-a rugat fierbinte lui Dumnezeu să-i arate calea. Atunci, o mireasmă nepământească s-a răspândit în jurul lui și l-a condus timp de trei-patru ceasuri până a ajuns la Suceava.

În 1911, o încercare grea s-a abătut asupra familiei: tatăl a murit, lăsând grija gospodăriei și a celor opt copii pe umerii mamei.

Dumitru avea atunci doi ani. Vremea a trecut, iar el a crescut printre frații săi mai mari, s-a jucat cu prichindeii satului pe uliță și la râu, a cutreierat prin pădure după alune și arici.

Când a împlinit șapte toamne, a mers la școala din sat. I-a fost dragă cartea, fiind în toți patru anii „întâiul cu cunună”, adică premiantul clasei. Dar Primul Război Mondial, care trecuse ca un tăvălug peste întreaga lume, a lăsat în urmă sărăcie și lipsuri, încât băiețelul isteț din Vorniceni n-a putut merge la oraș să învețe carte mai departe. Dumnezeu avea alte planuri cu el.

